

BELGISCHE SENAAT.

VERGADERING VAN 30 APRIL 1908.

Wetsvoorstel tot wijziging der wet van 6 Augustus 1881 op de naturalisatie.

TOELICHTING.

Artikel 2 der wet van 27 September 1835 luidt aldus : « De groote naturalisatie mag enkel worden verleend wegens uitstekende aan den Staat bewezen diensten. »

Krachtens de volgende twee paragrafen moesten aan die voorwaarde niet voldoen de Belgen, vallende onder toepassing van het nu afgeschaft artikel 21 van het Burgerlijk Wetboek, alsmede zij, die wonende in het Rijk en geboren in België niet mochten afgelegd hebben de verklaring vereischt bij artikel 9 van hetzelfde Wetboek.

Het ontwerp van het eerste lid van het artikel was anders opgesteld; de daarin voorkomende wijziging is uitgegaan van de Middenafdeeling der Kamer :

« De groote naturalisatie kan worden verleend aan vreemdelingen die den Staat gewichtige diensten hebben bewezen, hem uitstekende talenten aanbrengen of groote inrichtingen hebben tot stand gebracht in België (1). »

De Memorie van Toelichting zegde dat het veeleer eene aanwijzing dan eene beperking van de vereischte voorwaarden was.

De Middenafdeeling was van meening dat die tekst te onbepaald was, dat men de groote naturalisatie behoorde te beperken tot het eenig geval van uitstekende diensten aan den Staat bewezen, behoudens het recht voor de Wetgeving de gevallen van toepassing van dezen regel te waardeeren.

Het bij bedoelde wet ingevoerd stelsel werd op de groote naturalisatiën toegepast tot den dag waarop de wet van 6 Augustus 1881 in werking trad.

Van de strengheid der beginselen, die laatstgenoemde wet hebben ingegeven, is op niet te rechtvaardigen wijze afgeweken. De wetgever van 1835 wilde de hoedanigheid van Belg niet kwistig uitdeelen aan de vreem-

(1) Deze tekst is grootendeels opgenomen in de Fransche wet van 26-28 Juni 1889.

delingen. Zij, die de Belgische onafhankelijkheid hadden gesticht, en ze waren meerderheid in beide Kamers, fier op hun werk, namen niet aan dat men die vaderlandsche bescherming verleende aan hen die niet voldoende waarborgen opleverden om, zonder achterdocht, hun gevoelens te deelen ten opzichte van de vrijheden, vier jaren te voren in de Grondwet geschreven; ze wilden niet dat men aldus de politieke loopbaan voor hen openstelde en toegang gaf tot de hoogste ambten, degene die wellicht een beslissenden invloed kunnen uitoefenen op de lotsbestemmingen des lands.

De Memorie van Toelichting der wet van 1881 en de tekst van deze wet bewijzen op de meest duidelijke wijze dat men de wet van 1835, eene verouderde wet genaamd, heeft willen tegenwerken. Men steunt daarin op de gemakkelijheid der verkeersmiddelen, de veelvuldigheid der ruilingen en der internationale betrekkingen.

Volgens ons, zijn het niet voldoende beslissende redenen om toe te laten dat eene zoo breede bres worde geschoten in eene wet gemaakt om het beginsel van nationaliteit te versterken, om de schutsmuren, die het moeten beschermen, te doen vallen; 't is niet mogelijk de hoedanigheid van Belg als 't ware te laag te schatten, ze misschien over te laten aan echtelijk toeval.

Sedert wanneer zijn de gemakkelijheid der verkeersmiddelen, de veelvuldigheid der ruilingen een waarborg voor de vaderlandsliefde? Welke betrekkingen bestaan er tusschen de trouw aan het vaderland, de toewijding aan zijne instellingen — zedelijke hoedanigheden — en de daad van meer drukke handelsbetrekkingen? De gemakkelijker verplaatsingen zijn veeleer eene oorzaak van verzwakking van het vaderlandlievend gevoel.

Naburige landen mogen op dit gebied hunne wetgeving wijzigen om gemakkelijker de naturalisatie te verleen; dat staat hun vrij, maar wij zien er volstrekt geene reden in om onze wetten te dien aanzien te wijzigen. Ieder volk heeft zijne eigen overheerschende geaardheid, zijne nationale gewoonten, zijne wijze van zijn. Waarom, in deze, naburen volgen die bijzondere redenen kunnen hebben om anders dan wij deze gewichtige vraagstukken te regelen?

Men heeft een genoegzaam hoog denk van het Belgisch karakter, onze nationaliteit is in de wereld voldoende hoog aangeschreven opdat het wenschelijk zij de hoedanigheid van Belg en de daaraan verbonden voordeelen te verkrijgen. Het getal Belgen neemt snel genoeg toe opdat het niet noodig zij aan de vreemdelingen zooveel gemak te geven om dat getal nog grooter te maken door de vereischte waarborgen te verminderen.

Toen de wet van 1835 werd aangenomen, hadden wij nauwelijks vier millioen inwoners; thans hebben wij er meer dan zeven millioen, niet medegerekend de talrijke Belgen die in Frankrijk wonen en, volgens eene berekening onlangs gedaan door den heer Beernaert, meer dan vier honderd duizend zijn, evenmin medegerekend degenen die in Amerika verblijven en de velen die over gansch de wereld verspreid zijn.

De stichters onzer onafhankelijkheid waren trotsch op hun werk en wilden het tegen vreemde indringing beschutten. Waarom wil men van dat beginsel afzien en buiten de grenzen na te volgen voorbeelden gaan zoeken? De koninklijke machtiging om in het Rijk te verblijven, na zekeren tijd gevolgd door de gewone naturalisatie, zijn genoegzame waarborgen van

bescherming voor de belangen en de familie van den bedaaften en werkzaam vreemdeling, zonder dat het noodig zij hem rechtstreekschen politieken invloed over 's lands zaken te verleenen.

Om tot dezen laatsten uitslag te komen, is het onontbeerlijk, van den vreemdeling steviger waarborgen te eischen dan degene die kunnen voortvloeien uit een min of meer tusschenpoozend verblijf in het land, en wel gedurende een luttel getal jaren. De vreemdeling moet als 't ware de zekerheid hebben gegeven dat hij onze instellingen een ernstigen steun verleent, dat hij er werkelijk belang bij heeft getrouw te zijn aan dat vaderland waarvan hij een zoon wil worden. De groote naturalisatie is eigenlijk eene gunst die men niet mildelijk moet bedeele; zij mag, zij moet slechts met kennis van zaken worden toegestaan. Dat doen de Memorie van Toelichting der wet van 1835, door den heer Lebeau geschreven, en het verslag van den heer Fallon duidelijk uitschijnen.

Gebeurt het niet zeer dikwijls dat, na een zeker getal jaren, de genaturaliseerde naar zijn land van afkomst terugkeert en België vergeet; dat anderen, nadat de Kamers hun de gunst der naturalisatie hebben geschonken, verzuimen af te leggen de verklaring van aanneming, bij artikel 8 der wet van 1881 gevorderd?

De statistieken ontsluiereu ons het overgroot verschil dat bestaat tusschen de gevolgen der wet van 1835 en die der wet van 1881.

Van 1831 tot 1840 werden slechts 11 groote naturalisatiën verleend, evenveel van 1841 tot 1850 en een gelijk getal van 1851 tot 1860; van 1861 tot 1870 telt men er 12; slechts 4 van 1871 tot 1880. Nauwelijks bestaat de wet van 1881, of de kaart verandert geheel. Van 1881 tot 1890 klimt het getal groote naturalisatiën tot 324; van 1891 tot 1900 vindt men er 128 en van 1901 tot 1904 — het laatste jaar waarvan het statistiekjaarboek spreekt — 32.

Hoe verre is men verwijderd van hetgeen de stichters onzer onafhankelijkheid wilden! 't Ware goed terug te keeren naar de vaderlandlievende wijze waarop zij de groote naturalisatie beschouwden.

Dat is het doel en de beteekenis van ons voorstel. Wij hopen meer waarde te doen hechten aan de hoedanigheid van Belg.

TH. LÉGER.
PROSPER HANREZ.

PROPOSITION DE LOI.

ARTICLE PREMIER.

L'article 2 de la loi du 6 août 1881 est remplacé par la disposition suivante :

« Pour obtenir la grande naturalisation il faut avoir acquis depuis vingt ans la naturalisation ordinaire et avoir rendu des services importants à l'État.

» Elle peut être accordée aussi, à titre exceptionnel, à celui qui a rendu des services éminents à l'État et est âgé de quarante ans. »

ART. 2.

Le § 2 de l'article 6 de la loi du 6 août 1881 est modifié comme suit :

« Sur le rapport de la Commission, chaque Chambre formée en comité secret procédera à la discussion des demandes ou propositions et décidera, au scrutin secret, s'il y a lieu de les prendre en considération.

» Si elles sont prises en considération, il sera procédé soit dans la séance même, soit dans la suivante, en séance publique, au vote par appel nominal, sur l'ensemble des demandes ou propositions.

» Si elles sont rejetées, elles ne peuvent plus être représentées dans la même session. »

TH. LÉGER.
PROSPER HANREZ.

WETSVOORSTEL.

EERSTE ARTIKEL.

Artikel 2 der wet van 6 Augustus 1881 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Om de groote naturalisatie te bekomen, moet men sedert twintig jaren de gewone naturalisatie verkregen en den Staat gewichtige diensten bewezen hebben.

» Zij kan ook, bij wijze van uitzondering, worden verleend aan hem die den Staat uitstekende diensten heeft bewezen en tot den leeftijd van veertig jaren is gekomen. »

ART. 2.

Het 2de lid van artikel 6 der wet van 6 Augustus 1881 wordt gewijzigd als volgt :

« Op verslag der Commissie, be-raadslaagt elke Kamer, in geheime vergadering, over de aanvragen of voorstellen en beslist, met gesloten briefjes, of er grond voor is ze in overweging te nemen.

» Neemt men ze in overweging, dan wordt hetzij in die zelfde zitting, hetzij in de volgende, in openbare vergadering bij naamafroeping gestemd over de aanvragen of voorstellen in hun geheel.

» Worden zij afgewezen, dan mogen ze niet meer worden ingediend binnen hetzelfde zittingsjaar. »